ANUL XI. No. 1266 | 6 PAGINI 6 LEI | Miercuri 8 Noembrie 1933

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . LEI 1000
Pe şase luni 500
Telefon direcţie 3.26.60

Apare în fiecare LUNI, MIERCURI şi VINERI
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREŞTI.
Directori: E. EMILIAN şi E. MUNTEANU. Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPA TARIF
Telefon redacţie şi provincie 3.26.69
Telefon administraţie 3.26.60

Roadele unui regulament neinterpretat

Sau unde duce lipsa de supleţe...

Dacă nu ne putem lăuda cu isprăvi prea multe, dacă nu întotdeauna răzbim să ocupăm un locşor în fotoliul de orchestră al activităţii sportive internaţionale, avem în schimb asupra tuturor o superioritate de netăgăduit.

Şi anume, posedăm o organizaţie interioară completă şi complexă, îngrădită în legi şi regulamente cu duiumul. Din acest punct de vedere ,suntem imbatabili de vreme ce proviziile acumulate în ani lungi de practică administrativă, pot îndestula cu prisosinţă ne voile noastre ca şi ale tuturor vecinilor noştri.

Numai că potopul legislaţiei care a inundat întreaga erarhie a conducerii noastre sportive, păcătueşte printr'un defect, să-i zicem, organic. Legile, ca orice legi, sau sunt uitate prin cartoane până ce existenţa lor trece în posteritate, sau sunt aplicate cu o cerbicie înspăimântătoare care nu legitimează întotdeauna scopul lor iniţial. Aşa se întâmplă în toate domeniile de activitate în care legea măsoară fiecare pas, aşa se întâmplă şi în sportul romînesc. Pentrucă ar fi fost fără îndoială în afară de comun ca un defect organic să atingă o anumită ramură şi să lase în perfectă stare o alta.

In angrenajul nostru sportiv, Federaţia de football are fără îndoială cele mai numeroase regulamente. Complexitatea organizaţiei sale, multitudinea situaţiilor cari se cer îngrădite în texte precise, ca şi numărul imens de organe în subordine, au dus la acumularea unui întreg sistem de legi speciale, în labirintul cărora numai specialiştii îi mai pot dibui drumul adevărat. Şi trebue să recunoaştem că marea majoritate a acestor legi şi regulamente corespund unor necesităţi inexorabile, fiind alcătuite cu ţinerea în seamă a realităţilor footballiste de fiecare zi.

Se întâmplă uneori însă ca defectul aplicării cu stricteţă a unui paragraf dintr'un regulament oarecare, să aibe repercusiuni cu totul contrare celor aşteptate de autorii legislaţiei sportive.

Iată bunăoară la ce situaţie a dat loc aplicarea strictă a regulamentului de legitimare a jucătorilor de football. Articolul 30 din acest regulament spune: „Jucătorii absolvenţi de şcoli secundare, licee sau şcoli superioare de comerţ, cari în scopul începerii sau continuării studiilor academice sau frequentării unei şcoli echivalente, îşi schimbă reşedinţa vor fi scutiţi de carantină".

Ceiace înseamnă că legiuitorul sportiv a ţinut să dea posibilitatea elementelor cari trebue să-şi continue studiile în alte oraşe, să nu-şi întrerupă activitatea sportivă în curs şi să poată activa fără carantină sub culorile unui club din noua reşedinţă.

Grija pentru continuitatea activităţii sportive a acestei categorii de jucători este logică din toate punctele de vedere, ea corespunzând unei necesităţi de fapt. Or, un caz, recent, supus desbaterilor forurilor corespunzătoare ale Federaţiei de football, a dus la concluzia că aplicarea strictă a acestui articol poate deturna complect scopul lui iniţial. Şi iată acum despre ce e vorba.

Un club din Bucureşti (nu-i dăm numele pentrucă rândurile de faţă nu constituesc o pledoarie) cere legitimarea fără carantină a unui jucător venit din Galaţi. In acest scop prezintă o dovadă legalizată prin care se certifică înscrierea acestui jucător printre elevii Academiei de artă dramatică din Bucureşti, care este o instituţie echivalentă Universităţii. Comisia respectivă din F. R. F. A., respinge însă cererea de legitimare, deoarece jucătorul în chestiune nu are la baza studiilor absolvirea liceului sau a unei şcoli superioare de comerţ. (Aşa cum pretinde articolul 30 din regulament). Clubul respectiv dovedeşte însă că înscrierea jucătorului său printre elevii Academiei de artă dramatică a fost făcută totuşi în formele legale, deşi fără existenţa certificatului de absolvire, deoarece acesta s'a clasificat primul la concursul de admitere, Ori, regulamentul Academiei spune că vor putea fi admişi şi elevi cu studiile liceale neterminate, dar cari dovedesc un talent notoriu. Aşa că fiind clasificat primul, dovada talentului a fost făcută şi înscrierea sa primită fără prezentarea certificatului de bacalaureat.

Comisia de transferări din F. R. F. A. nu vrea să ştie însă decât de regulament şi de articolul 30. Pe ea nu o interesează regulamentul interior al Academiei de artă dramatică; ea cere patalamaua pe care Academia o echivalează cu realul talent al noului ei elev şi refuză legitimarea în alte condiţiuni.

Şi acum se naşte întrebarea: articolul 30 a fost făcut pentru a

(Continuarea în pagina 2-a)

Excelenţa Sa d. Ion Popescu...

Un post de gardian public a fost înfiinţat în str. Vasile Boerescu 4, spre a păzi încăperile unde până acum două zile funcţiona sala de box Lucian Popescu.

Trecătorii au fost într'adevăr impresionaţi crezând, că în casa de burghezească aparenţă de lângă piaţa Brătianu s'a instalat o excelenţă... altfel ce rost avea gardianul dela poartă.

Ottulescu, Săvescu şi ceilalţi colportori de ştiri bune... privind pe d. Ion Popescu, s'au grăbit să răspândească vestea, că rivalului lui Jef Dickson... tratat în ministru al boxului, i s'au şi atribuit onorurile cuvenite.

Nu vă speriaţi, d. Ion Popescu — pêre... nu e ministru, iar sergentul reprezintă ceiace popular şi în argot se numeşte: «mutu la uşă»...

Primăria, proprietara imobilului a scos în stradă aparate şi mobilier, într'un cuvânt a evacuat şcoala Lucian Popescu şi a postat un gardian, ştiind că d. Popescu, om de mare temperament, dat afară pe uşă e în stare să intre pe fereastră...

Dar nu despre bucuria lui Săvescu sau de temperamentul evacuatului e vorba, ci de sportivitatea d-lui Dem. Dobrescu...

La Bucureşti nu e manifestare sportivă internaţională, care să nu se termine cu un banchet sau o recepţie oferită de primărie, la care părintele capitalei ţine discursuri de sportiv convins, de animator, de slujitor neobosit al ideii sportive. L'am auzit odată pe d. Dobrescu spunând: «voi îngriji de nevoile sportului bucureştean ca de orice nevoie socială importantă».

Nu se întâmplă să ne viziteze străini, cari să nu fie conduşi la Strand, primarul ştiind că în edilitatea modernă, amenajările de interes sportiv contează pe primul plan.

Orice competiţie mică sau mare se bucură la simplă cerere de patronajul d-lui primar.

Insfârşit d. Dem. Dobrescu n'a refuzat concursul d-sale şi funcţionarii primăriei au un ziar sportiv propriu.

S'ar putea deci spune că avem un primar sportiv sută la sută.

Tot «părintele capitalei» a ordonat însă şi evacuarea sălei Lucian Popescu, din imobilul care este proprietatea primăriei.

Şi atunci ne întrebăm, să fie oare vorba de o simplă inconsecvenţă?

Nu. Evacuarea sălei Lucian Popescu, aceasta traduce mentalitatea adevărată a unora din edilii noştri şi reprezintă exact standardul lor de sportivitate...

Când fac ceva prin care ajută sportul, apoi atunci se gândesc neapărat că e rost de ceva publicitate, de a câştiga simpatii cari să se transforme în voturi...

LIS.

CARNERA-SCHMELING PENTRU TITLUL MONDIAL

Intâlnirea aceasta a convins regimul hitlerist să accepte reluarea legăturilor sportive cu toate Federaţiile. Adresa primită la F. R. B. Când va avea loc matchul

Nu de mult — înainte ca d. Hitler să fi preluat şi conducerea sportului din Germania — Berlinul era un centru pugilistic de necontestat.

Boxul trăia acolo o activitate intensă. Iar «SPORT-PALASTUL» a fost de nenumărate ori teatrul unor matchuri al căror rezultat era aşteptat cu unanim interes, în toată Europa.

A venit însă «stopul» impus de «Führer». In viaţa obişnuită, ca şi în sport. Şi mai ales în box. Şi odată cu Einstein, a trebuit să părăsească Germania toţi boxeurii evrei. Seelig şi ceilalţi.

«Sport-palastul» a mai rezistat câtva timp. Cu cenzura hitlerismului însă, n'a mai putut să monteze reuniuni cari să atragă cu adevărat. Spectatorii s'au împuţinat zi de zi. Iar deficitele organizărilor au crescut într'una.

Şi peste această situaţie materială insuportabilă, controlul hitlerismului a suprapus o agasantă cenzură, rezumată la obişnuitul control:

— Arian sau nearian?

RUPEREA RELAŢIILOR

Situaţia aceasta a dus la o rupere inevitabilă de raporturi cu celelalte ţări.

In «splendida sa izolare» boxul german a rămas însă impasibil în faţa perspectivelor nu tocmai roze pe cari i le deschidea această izolare. «Sportpalastul» a făcut reţete din ce în ce mai anemice. Ei şi? Reuniunile au devenit din ce în ce mai rare. Ei şi? Şi nu mult mai târziu, «Sportpalastul» şi-a închis porţile, transferând sarcina de a continua activitatea pugilistică berlineză, câtorva săli mici, de periferie. Inchise şi acestea treptat.

Se poate spune deci că termometrul activităţii pugilistice s'a coborît la un moment dat la Berlin la zero. Şi că de aici — toate încălzirile centrale pe cari a încercat să i le construiască hitlerismul — nu i-au mai putut sălta mercurul cu nici un grad.

Şi totuşi, Federaţia germană acceptă situaţia aceasta cu un calm în care hitleriştii recunoşteau cu plăcere doctrinarul «Ei şi?...» pe care şi-l spuneau şi ei în multe alte domenii, anchilozate de cenzura arianismului.

INTRE FEDERAŢIA GERMANA ŞI HITLERISM

Frigul însă l-a învins şi pe Napoleon. Dar pe bieţii oficiali ai boxului german.

De aceia, dela un timp, Federaţia germană de box a încercat o încălzire a raporturilor sale cu Federaţiile similare din străinătate. O reluare a acestor relaţii însă, nu era posibilă decât cu aprobarea prealabilă a lui Hitler.

Şi, această aprobare nu voia de loc să vină.

DUPA CARNERA—PAULINO

A fost suficient însă să ajungă în Germania ecoul succesului pe care l-a repurtat la Roma matchul CARNERA-PAULINO pentru titlul mondial la toate categoriile, pentru ca argumentul — singurul argument — care putea să convingă regimul hitlerist să permită reluarea legăturilor sportive cu celelalte ţări să fie găsit.

— Noi nu-l avem pe Schmeling? au început să se agite ziarele germane.

Şi întrebarea aceasta s'a transformat într'un fel de refren general, care a antrenat toată oficialitatea germană pentru organizarea la Berlin a matchului Carnera—Schmeling, pentru titlul la toate categoriile.

Niciun promotor berlinez însă, n'a primit să organizeze matchul Carnera-Schmeling — care implică riscuri materiale extraordinare — înainte ca atmosfera necesară pentru un astfel de match, să fie asigurată. Inainte prin urmare, ca o activitate pugilistică serioasă să readucă spectatorii la «Sportpalast» şi să-i pregătească pentru cel mai mare eveniment pugilistic al Germaniei: matchul Schmeling-Carnera.

HITLER ACCEPTA

Convins de aceste argumente, Hitler a permis zilele trecute reluarea necondiţionată de raporturi cu celelalte ţări. O adresă specială a anunţat Federaţiei germane acest lucru.

Şi alte numeroase adrese au pornit dela Federaţia germană spre celelalte Federaţii de box din întreaga Europă, pentru a le anunţa că Germania este dispusă să înnoade relaţiile sportive cu toată lumea.

A astfel de adresă a fost primită şi la Federaţia română de box, care este rugată să anunţe Federaţiei germane adresa tuturor managerilor şi boxeurilor români. Evident, pentru ca managerii germani să ştie unde să se adreseze pentru viitoarele lor angajamente.

CAND SE VA DISPUTA MATCHUL SCHMELING—CARNERA

Asupra datei când se va disputa matchul Schmeling-Carnera, nu se poate face astăzi nicio precizare.

După cum am spus mai sus, promotorii germani au pretins că mai întâi să se facă atmosfera necesară pentru acest match. Să se reia adică activitatea dinainte. Lucru care abia a început.

Şi apoi, angajarea matchului Schmeling-Carnera întâmpină serioase greutăţi.

Ne ocupăm la rubrica de box de o propunere care i-a fost înaintată lui Carnera, pentru a face la Berlin câteva exhibiţii şi un match de antrenament în 10 reprize cu Schmeling. Carnera a refuzat.

Ceiace înseamnă că deocamdată, «campionul» nu vrea să-l întâlnească pe Schmeling nici în match de antrenament.

Este probabil însă că până în cele din urmă, Carnera se va lăsa convins mai ales de o ofertă pe care organizatorul Wolf i-a făcut-o zilele trecute. Şi care-i asigură o bursă mai mare decât aceia pe care a primit-o în matchul cu Sharkey.

Incât, în iarna aceasta chiar, este probabil ca Primo Carnera să-şi pună titlul în joc în faţa lui Schmeling, la Berlin.

REP.

Se desfiinţează direcţia Culturii poporului?

Ce se va alege din serviciul sporturilor şi educaţiei fizice. Va fi la rându-i desfiinţat sau va trece la alt minister?

Deşi suntem în plină criză ministerială, când toată atenţia opiniei publice şi a oamenilor politici este fixată spre un singur punct, s'a găsit totuşi răgaz să se discute de către interesaţi, intenţiunea manifestată de cei în drept de a se desfiinţa direcţia Culturii poporului, instituţie ataşată de câtiva ani alternativ pe lângă ministerele sănătăţii şi instrucţiunii publice.

Probabilitatea desfiinţărei acestei instituţii interesează şi mişcarea noastră sportivă, deoarece ea cuprinde şi un serviciu al sportului şi educaţiei fizice care are menirea să servească de informator oficial al sportului românesc.

Foarte mulţi din cetitorii noştri aud poate pentru prima oară de existenţa acestui serviciu, pentrucă activitatea lui a fost atât de redusă, manifestările sale atât de imperceptibile, încât nu a dat aproape nici odată prilej să se vorbească de el.

O INSTITUŢIE «DISCRETA»...

Intr'adevăr, nici un serviciu ataşat vre'unui minister, n'a dat dovadă de atâta discreţie ca acesta pe cale să fie trecut azi în istorie. Cea mai profundă tăcere s'a lăsat asupra serviciului de sport şi educaţie fizică, din chiar ziua în care i s'a dat fiinţă legală prin trecerea s'a în Monitorul Oficial.

Aşa că lipsit de el, sportul şi educaţia fizică nu va avea nimic de păgubit. Din contra, va dispărea motivul stereotip pentru ministerul instrucţiunii, care ori de câte ori e solicitat să vină în ajutorul vre'unei iniţiative sportive, arată cu cifre precise că subvenţionând serviciul sportului şi educaţiei fizice, nu i se mai poate cere alt sacrificiu în plus.

CE NE DECLARA UN CUNOSCATOR AL SITUAŢIEI

Svonul despre desfiinţarea Culturii poporului care circula eri în Capitală, n'a atras atenţia, bineînţeles, decât unui foarte restrâns număr de cunoscători ai situaţiei. Pentrucă restul comentatorilor obişnuiţi ai diverselor schimbări şi modificări de instituţii, aveau în iminenta criză de guvern subiect mult mai interesant de discutat.

Am avut aşa dar prilejul să stăm de vorbă cu un personaj din categoria primă, adică cu unul din aceia cari cunosc situaţia şi cari se interesează în acelaş timp de mersul evenimentelor, cu atât mai mult cu cât deţine şi o importantă funcţie în erarhia noastră sportivă.

Iată ce a declarat acest personaj:

«Am auzit şi eu că e vorba să se desfiinţeze direcţia Culturii poporului şi odată cu ea — bineînţeles — serviciul care avea menirea să îndrumeze, să canalizeze şi mai ştiu eu ce, mişcarea sportivă românească. Mi-e teamă însă că evenimentele politice cari se precipită vertiginos, vor salva încăodată această instituţie care nu şi-a dovedit la nici un moment utilitatea practică. Nu e prima oară, de altfel, când se întâmplă ca un fapt de ordin politic să uşureze continuarea activităţii. Culturii poporului, contrar voinţei acelora cari nu înţeleg să privească mai departe consumarea tihnită a unui capitol de buget, fără să se aducă prin aceasta vre-un folos obştii.

AM IMITAT FRANŢA, DAR AM FOST SIMPLI PAPAGALI

«Ne-a plăcut întotdeauna să ne ghidăm după ceiace face Franţa, pentrucă aşa ni e firea. Să luăm deagata, fără să punem creerii la teasc, fără să cercetăm dacă stările de acolo se potrivesc cu cele de aci. Acolo fiinţează un subsecretariat al Educaţiei fizice. Iar noi, cu mijloacele de care dispuneam am pus pe picioare un serviciu cu acelaş scop. Numai că acolo el corespundea unor nevoi presante, în timp ce la noi scopul iniţial era să dea titulaturi oamenilor cari încă nu-şi completaseră colecţia. Am imitat pur şi simplu papagaliceşte şi ceeace este mai rău îl constitue faptul că deşi această situaţie dăinueşte de câtiva ani, nu s'a găsit nimeni care să ia taurul de coarne şi să redea fondurilor blocate la ministerul instrucţiunii pentru un serviciu inutil, adevărata lor menire: adică ajutorarea efectivă a sporturilor».

TREI HARTII PE LUNA

«Ce credeţi dv. că face serviciul educaţiei fizice în slujba sportului? Care credeţi că este aportul său de zi la zi? Trei hârtii mari şi late capătă rezolvare în birourile sale, după ce toţi funcţionarii şi-au pus la con-

(Continuarea în pagina II-a)

Spakow n'a plecat încă

Sau: Uite popa nu e popa. Mai pleacă? Cu siguranţă.

Nervul mişcării noastre pugilistice este indiscutabil, Spakow.

Nu pentrucă este extrem de nervos. Şi pentrucă—atunci când nu mai reuşeşte să-şi stăpânească nervii pe ring — prilejueşte enervări generale şi admiratorilor săi, şi detractorilor şi oficialilor şi simplilor spectatori.

Ci, pentrucă, singura reţetă de succes a galelor de box la Bucureşti o constitue el.

Asta, când există activitate.

Dar chiar când nu sunt gale, tot Spakow este centrul de gravitate al boxului, prin ştirile mereu senzaţionale pe cari le furnizează şi pe cari ziarele le înserează sub cele mai contradictorii titluri:

— *Spakow pleacă la Paris.*

— *Spakow nu mai pleacă.*

— *Spakow la Londra.*

— *Anderson—Spakow pentru titlul european.*

— *Matchul a fost contramandat.*

— *Spakow pleacă în America.*

— *Nu mai pleacă.*

Şi iar d'acapo:

— *Spakow la Paris.*

— *Matchul Spakow—Andersson a fost semnat.*

— *Spakow—Len Harney.*

— *Spakow rămâne în Capitală.*

Şi aşa mai departe.

Pentru ca a doua zi, după ce cordul vieţii noastre sportive a pulsat mai viu — antrenat de senzaţionalele intenţii ale lui Spakow — desminţirea să apară inevitabilă.

— *Spakow nu mai pleacă.*

BLUFF?

Anunţate atât de stăruitor şi desminţite apoi fără excepţie intenţiile lui Spakow ar putea să dea impresia unui permanent «bluff».

— Ar fi timpul ca presa să fie mai circumspectă! îmi telefona eri cineva. Fiindcă altfel, îl va plimba mereu pe Spakow prin toată lumea, în zilele în cari acesta doarme foarte liniştit la Astoria. Sau cel mult la Chitila.

In realitate însă, toate veştile în legătură cu Spakow sunt autentice. Confirmate de scrisori din străinătate, cari nu pot să fie puse la îndoială.

De pildă, ultima ştire. Aceia a plecării lui Spakow la Paris.

— Mi-a scris Laffrance! m'a anunţat Moţi, cu vocea lui mârâită de buldog bosumflat.

— Adevărat?

— Dar ce crezi că eu spun gogoşi?

Şi s'a repezit la hotel, aducând scrisoarea lui Laffrance, care-l chema la Paris. Abia mai reuşind să respire, pentru a-şi descărca nervii pe cari îi înţepase neîncrederea mea:

— Când spun eu ceva, aşa e!...

Şi totuşi n'a plecat încă.

Trebuia să plece Luni. Apoi, Marţi. Eri m'a vestit că pleacă astăzi. Şi mâine îl voi găsi probabil din nou în faţă la Astoria.

MAI PLEACA?

De plecat, pleacă cu siguranţă. Deşi i-am scormonit şi aseară calmul, cu un crâmpeiu de neîncredere care l-a enervat din nou.

— Când pleci?

— Mâine.

— Cu ce?

— Cu automobilul.

— Dar până-acum dece n'ai plecat? N'ai găsit benzină?...

Fiindcă perspectivele dela Paris sunt ceva mai largi decât acelea din balconul hotelului Astoria. Şi fiindcă mai curând sau mai târziu, va pricepe că între parchetul cernit dela Maxim Zigzag şi duşumeaua dela Palais des sports, preferinţele sale trebue să meargă neapărat cu acesta din urmă.

Mai puţin comodă. Desigur. Dar mai necesară şi mai productivă.

GEF.

Un automobil fantomă

Industria engleză în fierbere

Pregătirile intense pe cari uzinele engleze le-au făcut în ultimul timp, pentru realizarea celei mai rapide maşini terestre, au depăşit toate aşteptările.

Ştirile venite din Anglia sunt direct senzaţionale. Se pretinde anume că bolidul eşit de curând de sub mâna specialiştilor englezi, va realiza viteze extraordinare.

PESTE 700 Km. LA ORA

Că hidroavioanele vor atinge viteza medie de 1000 km pe oră, nu pare atât de fantastic ca performanţa unui automobil ce ar depăşi 700 km. Şi specialiştii englezi cred că au descoperit cheia realizărei unei viteze formidabile.

Anume, ei au găsit sistemul prin care să reducă la minimum, efectele frecărei cu pământul, micşorând în acelaş timp şi rezistenţa pe care o opune aerul la înaintare.

Este sigur că dacă previziunile constructorilor englezi se vor realiza, atingerea vitezei de 700 km. la oră devine posibilă.

CINE VA CONDUCE BOLIDUL?

Incercările de doborâre a recordului în fiinţă, vor începe cât de curând întrucât, cu toate precauţiunile luate de constructorii bolidului, un reporter fotograf isteţ a isbutit să prindă maşina în obiectivul său şi, a doua zi, ziarele de specialitate au răspândit în milioane de exemplare, fotografia maşinei fantomă.

Odată chestiunea ajunsă de domeniul public, constructorii bolidului nu au mai putut da înapoi şi s'au grăbit să anunţe începerea încercărilor pentru sfârşitul lunei Decembrie.

Este dela sine înţeles că tot faimoasa plajă Daytona Beach va fi cea care va servi drept teatru acestor noui încercări.

Aparatele meteorologice stau depe acum sub supraveghere, iar bolidul va fi îmbarcat zilele acestea cu destinaţia California.

Rămâne însă de văzut cine va conduce noul automobil în încercările de doborâre a recordului în fiinţă.

MALCOLM CAMPBELL

a fost primul om căruia constructorii i-au cerut concursul. Actualul recordman mondial a pus condiţiuni în întregime justificate de marele lui trecut.

A cerut, în primul rând, să i se prezinte schiţele motoarelor — maşina numără două motoare de câte 2500 h. p. — precum şi punctele principale pe cari s'au bazat constructorii pentru a asigura stabilitatea trăsurii.

Deocamdată, conducătorii uzinelor cari au construit bolidul stau în espectativă şi nu se încumetă să pună la dispoziţia lui Campbell, amănuntele cerute.

Este însă în afară de orice îndoială că până în cele din urmă, asul englez va fi satisfăcut şi goana după noul record va putea începe.

BOILLOT

Raidul spre Capetown compromis?

Cele trei avionete româneşti, pornite acum 18 zile cu destinaţia Capetown se găsesc în greu impas.

De câteva zile ele stau fixate la Malakal, în apropiere de marile lacuri de unde isvorăşte Nilul şi echipajul lor nu ştie dacă este cazul să mai persiste în străbaterea distanţei sau să se reîntoarcă în ţară.

Ploile torenţiale fac imposibil sborul mai departe, astfel că nu este exclus ca dintr'un moment în altul să primim ştirea întreruperii definitive a raidului.